

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอวังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันอังคารที่ ๒๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

วันคืนผ่านไปด้วยความหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงของโลกที่หมุนรอบตัวของโลกเอง
หมุนรอบดวงอาทิตย์ หรือดวงอาทิตย์หมุนรอบโลก

เรามีตาหูจมูกลิ้นกายใจ เป็นอายตนะภายใน มีรูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะ
กระทบทางกาย มาสัมผัสกันเป็นผัสสะ เป็นเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

แต่ทุกอย่างนั้นนะ เมื่อเรามองรู้ด้วยใจด้วยปัญญา มันก็ไม่มีอะไร จะมองเห็นแต่
เพียงเหตุเพียงปัจจัย เพราะสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นเรื่องของเหตุของปัจจัย ไม่มีอะไร
นอกจากเหตุนอกจากปัจจัย มีแต่เหตุมีแต่ปัจจัย

ชีวิตของเรา เราคิดดูดี ๆ นะมันก็มีแต่เรื่องเหตุเรื่องปัจจัย ถ้าเรามองดี ๆ
ด้วยปัญญา เราก็จะรู้ เราจะเห็น เราจะเข้าใจ

ชีวิตของเรา อายุขัยของเรา ที่เราเป็นมนุษย์ อายุเราอยู่ได้เนื่องจากเหตุปัจจัย
๑ ศตวรรษหรือร้อยปี อาจจะมากกว่าร้อยปี หรือน้อยกว่า ขึ้นอยู่กับเหตุกับปัจจัย
แล้วแต่กรรม ขึ้นอยู่กับกรรมกับผลของกรรม

เราทั้งหลายต้องพากันมาเข้าใจตามความเป็นจริง ความเข้าใจความเป็นจริงนี้
เรียกว่าปัญญา ความไม่เข้าใจเรียกว่าไม่มีปัญญา

สัมมาทิฐิถึงมีคู่กับเรานะ มีคู่ตาหูจมูกลิ้นกายใจ

ชีวิตของเราจะได้ก้าวไปด้วยปัญญา มีศีลในการประพฤติการปฏิบัติ

รากฐานของชีวิตของเราคือปัญญาพร้อมกับการปฏิบัติคือศีล ปัญญากับการปฏิบัตินี้ถึงไปพร้อม ๆ กัน เป็นความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ ปฏิบัติติดต่อกันต่อเนื่องไม่ขาดสาย เป็นสัมมาสมาธิ เป็นสมณะและวิปัสสนา รวมกันเป็นหนึ่ง เป็นศีล เป็นสมาธิ เป็นปัญญา เป็นความสมควรสมานสามัคคีด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญา มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติในการปฏิบัติ

ชีวิตของเราจะไม่มีความทุกข์อะไรเลยถ้าเรารู้เราเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

ชีวิตของเราก็จะมีแต่ปิติมีแต่ความสุขมีแต่เอกัคคตาในการดำเนินชีวิตที่ประเสริฐ

ชีวิตของเรามันจะลงตัวพอดี ไม่มากเกินไปไม่น้อยเกินไปมันจะพอดี

ชีวิตของเราจะเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ ไม่มากเกินไปไม่น้อยเกินไป เป็นความรู้ความเข้าใจในการประพฤติในการปฏิบัติ เป็นความสงบคู่กับปัญญา เป็นปัญญาคู่กับความสงบ เป็นศีลคู่กับปัญญา เป็นปัญญาคู่กับสมาธิ

เป็นสามอย่างที่ เป็นเอกัคคตา ที่เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา เป็นมรรคเป็นความสมควรสมานสามัคคี เป็นความสงบ เป็นความพอเพียงเพียงพอ

เราทั้งหลายน่าจะพากันรู้แหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านพาพวกเรา
ทั้งหลายเข้าใจอย่างนี้ เราทั้งหลายต้องตั้งใจตั้งเจตนา เรื่องความรับผิดชอบนี้
เป็นสิ่งที่สำคัญมาก

ชีวิตของเราให้พวกเราเข้าใจ เรื่องความรับผิดชอบนี้เป็นสิ่งที่สำคัญ

เราต้องรู้จักการประพฤติกการปฏิบัติ เราจะไปถึงความรับผิดชอบไม่ได้ เพราะชีวิต
ของเรานั้น เราต้องรู้เข้าใจ ชีวิตของเรานั้นคือรายรับรายจ่าย เราต้องรู้เราต้องเข้าใจ

เราทั้งหลายจะได้บริโภคสิ่งต่าง ๆ ให้ถูกต้อง เพื่อรายรับรายจ่ายของเรา
จะได้สมดุลกัน

ต้องรับผิดชอบนะ เพราะชีวิตของเรานั้นคือรายรับ คือมารับทางตา หู จมูก ลิ้น
กาย ใจคือรายรับ เราทั้งหลายต้องบริโภครายรับด้วยปัญญา ด้วยความรู้ความเข้าใจ
เราจะได้เอาศีลมาใช้ เอาสมาธิมาปฏิบัติด้วยความรับผิดชอบ

ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะไม่รู้หลักการในการประพฤติกการปฏิบัติ ชีวิตของเรานั้น
มันก็จะไปตามสิ่งแวดล้อม เพราะความไม่รู้ไม่เข้าใจ

ชีวิตของเรานั้นมันจะเป็นผู้ไม่มีศีล ไม่มีสมาธิ ไม่มีปัญญา

ชีวิตของเรานั้นจะก้าวไปด้วยการไม่มีศีล ไม่มีสมาธิ ไม่มีปัญญา รายรับรายจ่าย
นั้นมันจะไม่สมดุลกัน ชีวิตของเรานั้นจะไม่เป็นธรรมไม่เป็นปัจจุบันธรรม ชีวิตของเรา
มันจะเป็นนิติบุคคลตัวตน มันจะไม่เป็นธรรม ไม่เป็นธรรมนุญ รัฐธรรมนุญ

ชีวิตที่ไม่มีปัญญา เอาความหลงนำชีวิตเป็นชีวิตที่เป็นรายจ่าย

มันจะจ่ายไปทางตาหูจมูกลิ้นกายใจด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ การประพฤติ การปฏิบัติ เราต้องคอนโทรลรายรับรายจ่าย คอนโทรลด้วยการประพฤติการปฏิบัติ กายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพของเรา

เราต้องรู้เราต้องเข้าใจนี่มันคือรายรับรายจ่าย เพื่อให้รายรับรายจ่ายของเรา มันสมดุลกัน

การประพฤติการปฏิบัติถึงให้สมบูรณ์ทั้งความรู้ความเข้าใจในการประพฤติ การปฏิบัติ ให้สมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ

การประพฤติการปฏิบัติมันถึงเป็นสติปัญญาแน่

คนเราต้องมีพระธรรมพระวินัยเป็นพื้นเป็นฐาน เพราะว่าพระธรรมพระวินัย มันจะเป็นฐานเป็นกรรมฐาน มันจะก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยพระธรรมพระวินัย เพื่อเราจะมีสติเป็นพื้นฐาน เพื่อรายรับรายจ่ายของเราจะได้สมดุลกัน

เรามีตัวมีตนเราทุกคนนะก็ย่อมมีความซี้เกียจซี้คร้าน เพราะตัวตนนั้นนะ คือความซี้เกียจซี้คร้าน เพราะตัวตนนั้นคือเราไม่รู้ทุกข์ ไม่รู้เหตุเกิดทุกข์ ไม่รู้ข้อปฏิบัติ ถึงความดับทุกข์

ตัวตนคือความไม่รู้

ตัวตนนั้นแหละมันจะไม่เห็นภัยในวัฏฏสงสาร

ตัวตนนั้นแหละมันจะเป็นผู้ไม่ละอายต่อบาปไม่เกรงกลัวต่อบาป มีความประมาท มีความหลง มีความเพลิดเพลिन ด้วยเหตุด้วยปัจจัยนี้ รายรับรายของเรา มันจะไม่สมดุลกัน

เราต้องรู้เข้าใจ ต้องมีสัมมาทิฐิ ต้องมีปัญญา เพื่อเอาอุปกรณ์มาใช้มาปฏิบัติ

อุปกรณ์จะได้แก่กรรมกร ได้แก่การกระทำ เพราะทุกอย่างคือกรรมคือกรรมกร ศิลถึงเป็นอุปกรณ์หรือเป็นกรรมกร เราต้องเอาศีลเอาสมาธิเอาปัญญาเป็นอุปกรณ์ เป็นกรรมกรนำชีวิต เพื่อเป็นฐานเป็นกรรมฐาน

ความรู้ถึงเป็นคู่กับการปฏิบัติ ปัญญากับการปฏิบัติมันต้องไปพร้อม ๆ กัน มันจะแยกกันไม่ได้ ถ้าแยกกันเมื่อไหร่มันก็เสียหายทันที เดียวมันจะพังทลาย เหมือนตึก สตง.ของประเทศไทยนี้แหละ เราต้องรู้ต้องเข้าใจ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจ ก็มองไม่เห็นภัย ไม่รู้คุณไม่รู้ประโยชน์ในการประพฤติการปฏิบัติ

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสกับพวกเราทั้งหลาย ท่านบอกกับพวกเราทั้งหลาย ว่าปัจจุบันนี้เป็นสิ่งที่สำคัญนะ เพราะปัจจุบันมันคือรายรับรายจ่าย นักปฏิบัติทั้งหลายต้องพากันรู้พากันเข้าใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงตรัสบอกกับพวกเราทั้งหลายว่า พวกเธอทั้งหลายอย่าพากันประมาทนะ

ชีวิตของเรานี้มันคือรายรับรายจ่าย ต้องรับผิดชอบเรื่องรายรับรายจ่าย เพื่อจะได้เอาความถูกต้องนำชีวิต เราจะได้เอาความดีที่ประกอบด้วยปัญญา เอาปัญญาประกอบด้วยความดี เพื่อเข้าสู่หลักการอุดมการณ์อุดมธรรม เพื่อจะได้เอาธรรมนำชีวิต ไม่เอาความหลงนำชีวิต เพื่อเราจะได้หยุดยาน หยุดสัญชาตญาณ ที่มันเป็นนิติบุคคลตัวตน

ต้องเอาธรรมนำชีวิต ต้องเข้าถึงบริสุทธิ์คุณ เพื่อความสมดุล เข้าถึงความพอเพียง เพียงพอ เข้าถึงความพอดี เราอยากให้มันมากมันก็ไม่มาก เราอยากให้น้อย มันก็ไม่น้อย เราต้องรู้เราเข้าใจ เราต้องมีปัญญาสัมมาทิฐิ มีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง อยู่กับความถูกต้อง อยู่กับความพอดี อยู่กับความเพียงพอพอเพียง

กรรมที่เป็นความเคยชินของพวกเรา ที่เราได้ท่องเที่ยวเวียนว่ายตายเกิด ในวัฏฏสงสาร มันเป็นเวลาช้านานหลายล้านชาติหลายล้านปี

ความเคยชินมันเป็นดีเอ็นเอแห่งอวิชชาความหลง

เราจะหยุดดีเอ็นเอหยุดอวิชชาหยุดความหลง เราก็ต้องรู้เข้าใจ เข้าสู่หลักการ เข้าสู่อุดมการณ์ในการประพฤติการปฏิบัติ ด้วยความรู้ด้วยปัญญา

เราต้องเข้าสู่ภาคประพฤติกฎปฏิบัติสำหรับผู้ที่รู้ผู้ที่เข้าใจ

ภาคบำบัดสำหรับผู้ติดผู้หลงนะ ผู้ติดผู้หลงนั้นนะต้องเข้าสู่ภาคบำบัด เพื่อให้ภาคบำบัดนั้นมันติดต่อต่อเนื่อง

ด้วยเหตุด้วยปัจจัยนี้ทุกคนถึงจะไปตามใจตามอัธยาศัยไม่ได้ เพราะทุกคน เป็นผู้ติด ต้องเข้าสู่ภาคบำบัด

คำว่าปฏิบัตินี้สำหรับพระโสดาบันไปถึงพระอรหันต์นะ เพราะความรู้นั้น เป็นความรู้เป็นความเข้าใจในเรื่องอริยสัจสี่ เป็นความรู้สำหรับผู้ที่ทำมรรค ทำอริยมรรคให้สมบูรณ์ เข้าสู่ภาคประพตติภาคปฏิบัติ เพื่อความสมบูรณ์ทั้งวิชา และจรณะ เพื่อให้สมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ สำหรับผู้ติดนั้นต้องเข้าสู่ภาคบำบัด อาศัยพระธรรมอาศัยพระวินัยเป็นหลักการเป็นอุดมการณ์เป็นอุดมธรรม

ทุก ๆ คนต้องเข้าสู่ภาคบำบัด ผู้ที่เป็นสามัญชนที่ยังไม่ใช่พระอริยเจ้านะ ต้องเข้าสู่บำบัดต้องตั้งใจตั้งใจเจตนา เพื่อคอนโทรลตัวเองบำบัดตัวเอง เพื่อหยุดยั้ง หยุดสัญชาตญาณ เราเอาตัวเอาตนนำชีวิตมันคือการเวียนว่ายตายเกิด

เราต้องรู้เข้าใจ ต้องหยุดด้วยความรู้ความเข้าใจ หยุดสัญชาตญาณด้วยศีล ด้วยสมาธิด้วยปัญญา อยู่กับความสงบให้ได้ อยู่กับความว่างจากการไม่มีตัวไม่มีตน ให้ได้ อย่าไปตามความหลงไป อย่าไปตามความอยากไป เราต้องกลับมาหา ความถูกต้องด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ

ศีลนี้ถึงเป็นความหยุด สมาธินี้ถึงเป็นความหยุด ปัญญา รู้แจ้งเห็นจริง ที่เอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนุญนำชีวิต นี่จะเป็นความหยุด

เราทั้งหลายต้องอยู่กับความว่าง อยู่กับพระธรรมอยู่กับพระวินัย เรามีธรรม เป็นเครื่องอยู่ มีพระวินัยเป็นเครื่องอยู่

พระธรรมพระวินัยนะให้เราเข้าใจนะ พระธรรมพระวินัยถ้าเรารู้เข้าใจ พระธรรม พระวินัยจะหยุดวัฏฏสงสารด้วยความรู้ความเข้าใจ

ให้พวกเราเข้าใจ พระธรรมพระวินัยเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ให้พวกเราเข้าใจ พระธรรมพระวินัยนั้นคือบ้านของเรา คือที่อยู่อาศัยของเรา

เราต้องรู้เข้าใจ ต้องมีบ้านของเราคือพระธรรมคือพระวินัยที่มันเป็นความรู้ คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ

พระธรรมพระวินัยมันเป็นความสงบคู่กับปัญญา มันจะเป็นศีล เป็นสมาธิ เป็นปัญญา เราทั้งหลายต้องพากันรู้พากันเข้าใจ รู้ทั่วถึงรู้ทั่วพร้อมทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งกิริยามารยาท ทั้งอาชีพ ต้องรู้ทั่วถึงรู้ทั่วพร้อม

มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่กับเนื้ออยู่กับตัว อยู่กับกายอยู่กับวาจาอยู่กับกิริยามารยาท อยู่กับอาชีพ ต้องรู้ตัวทั่วพร้อม

เราทุกคนจะต้องเอาศีลเอาสมาธิเอาปัญญามาใช้ให้เต็มที่ ให้มีความสุข ในการประพฤติการปฏิบัติ ให้มีปิติให้มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เน้นการประพฤติการปฏิบัติในปัจจุบัน

เดินยืนนั่งนอน กายวาจา กิริยามารยาทต้องมีสติสัมปชัญญะ ให้รู้ตัวทั่วพร้อม ให้มีปิติมีสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เดินก็รู้ว่าตัวเองเดินให้สมบูรณ์ ยืนก็รู้ว่าตัวเองยืนให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมให้สมบูรณ์ นั่งก็ให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมให้สมบูรณ์ ถ้าเราทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้ติดต่อต่อเนื่อง มันถึงจะเป็นกระบวนการที่ติดต่อต่อเนื่อง ชีวิตของเรามันถึงจะมีศีลมีสมาธิมีปัญญา

ให้รู้ให้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ การเจริญสติด้วยความรู้ความเข้าใจ มันจะก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ บำบัดด้วยภาคบำบัดด้วยความติดต่อต่อเนื่อง

ให้พวกเราทั้งหลายรู้เข้าใจ ทำอะไรให้มีความสุขมีปิติมีเอกัคคตาในการประพฤติปฏิบัติ ต้องปิดด้วยความรู้ความเข้าใจ เพื่อไม่ให้ไปตามผัสสะไปตามสิ่งแวดล้อม

ไม่ไปตามความฟุ้งซ่าน เพื่อให้จิตใจของเราอยู่กับเนื้อกับตัวอยู่กับปัจจุบันธรรม เพื่อยกเลิกกรรมเก่า ยกเลิกเรื่องเก่าด้วยภาคบำบัด แล้วไม่สร้างกรรมใหม่

รู้เข้าใจ เพื่อให้การประพฤติปฏิบัติมันติดต่อกันต่อเนื่องเป็นสายน้ำ หรือว่าสายไฟ สายลม ให้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อให้ศีลเพื่อให้สมาธิเพื่อให้ปัญญา มันติดต่อกันต่อเนื่องเป็นกระบวนการของมรรคผลพระนิพพาน

หยุดวิภวสงสารด้วยภาคบำบัด เข้าสู่การปฏิบัติไม่สร้างกรรมใหม่ด้วยความรู้ความเข้าใจ ชีวิตของเราก็จะมีแต่ปิติมีแต่ความสุขเป็นเอกัคคตาเป็นมรรค เป็นความสมัคสมานสามัคคี เป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา เพราะเหตุปัจจัยนี้ มันคือกรรมคือกฎแห่งกรรม

เราต้องรู้เข้าใจไม่มีใครอยู่เหนือกรรมเหนือกฎแห่งกรรม การประพฤติการปฏิบัติ ต้องปฏิบัติติดต่อกันต่อเนื่อง การปฏิบัติของเราต้องให้ติดต่อกันต่อเนื่อง ตามหลักเหตุหลักผล เพราะทุกอย่างมันคือเหตุคือผล

ไก่อฟักไข่ใช้เวลา ๓ อาทิตย์ จะฟักด้วยแม่ของไก่หรือฟักด้วยไฟฟ้าใช้เวลา ๓ อาทิตย์ การทำอะไรที่ติดต่อกันต่อเนื่องกันต้องใช้เวลา ๓ อาทิตย์ขึ้นไป

ผลวิจัยทางวิทยาศาสตร์นะ คิดอย่างนี้ ไม่คิดอย่างนี้ พุดอย่างนี้ ไม่พุดอย่างนี้ ทำอะไรติดต่อกันต่อเนื่องกันใช้เวลา ๓ อาทิตย์ขึ้นไปเพื่อเป็นกระบวนการของศีลของสมาธิของปัญญา มันจะเป็นสมณะเป็นวิปัสสนาติดต่อกันต่อเนื่องกันไป

เราจะเป็นคนที่มีศีลมีสมาธิมีปัญญา ด้วยหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม เราต้องเข้าสู่กระบวนการด้วยการประพฤติการปฏิบัติ ด้วยความรู้ความเข้าใจ เข้าสู่ภาคประพฤติกภาคปฏิบัติ

เราอย่าให้อิทธิพลต่าง ๆ ทั้งตาหูจมูกลิ้นกายใจมาครอบงำเรา มากดดันเรา เราต้องรู้เราต้องเข้าใจ อย่าให้ตัวตนมันครอบงำเรา อย่าให้ตัวตนมันครอบงำเรา อย่าให้ความร้อนความหนาวความสุขความทุกข์มาครอบงำเรา เพราะสิ่งเหล่านั้นมันเป็นเรื่องที่มีอยู่ เพราะสิ่งเหล่านั้นมันเป็นข้อสอบมันเป็นโจทย์

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้บริโภคสิ่งต่าง ๆ ที่มากระทบกับเราทางหูจมูกลิ้นกายใจ ด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยปัญญาสัมมาทิฐิ อันนี้มันเป็นข้อสอบมันเป็นโจทย์

เราต้องรู้เข้าใจ เราต้องรู้การประพฤติการปฏิบัติ

ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราก็จะปฏิบัติไม่ได้

เราทั้งหลายต้องรู้โจทย์รู้ข้อสอบ เราต้องขบใจสิ่งต่าง ๆ ที่มันเป็นโจทย์ เป็นข้อสอบที่เปิดโอกาสให้เราได้ประพฤติกปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้มีโจทย์มีข้อสอบ เราทั้งหลายต้องรู้การประพฤติการปฏิบัติ เราต้องรู้โจทย์รู้ข้อสอบนะ

เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจแล้วเราก็จะไม่ได้เข้าสู่ภาคประพฤติกภาคปฏิบัติ ภาคบำบัด มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ มีความเป็นเอก มีความเป็นหนึ่งในการประพฤติการปฏิบัติ มันจะได้มีการประพฤติการปฏิบัติ

ชีวิตของเรามันจะก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ เพื่อเราทั้งหลายจะได้ไม่เป็น โคมะ จะไม่ได้เสียหายด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราทั้งหลายเกิดมาเป็นมนุษย์ต้องต่ออายุขัยของมนุษย์ ต่อวิชาของมนุษย์ ด้วยความรู้ความเข้าใจ เข้าสู่ภาคประพตติภาคปฏิบัติ เหมือนคนต่างประเทศ เค้ามายังประเทศไทยของเรา เค้ามามีวิชามานะ วิชาเค้านะมีจำกัดกาลจำกัดเวลา ถึงกาลถึงเวลาเค้าต้องต่อวิชา เค้าถึงจะอยู่ต่อไปได้

ชีวิตของเรามีอายุขัยจำกัด เราต้องต่ออายุด้วยความรู้ความเข้าใจ เข้าสู่ภาคประพตติภาคปฏิบัติ เหมือนชาวต่างประเทศที่มาอยู่ประเทศไทยเค้าต่อวิชานี้แหละ

บุญกุศลนะคือวิชานะ คือการต่อวิชานะ

เราเอาตัวเอาตนนำชีวิต ไม่เอาธรรมนำชีวิต เราทุกคนกำลังจะหมดวิชาแห่งความเป็นมนุษย์นะ เราทุกคนถึงต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมบุญนำชีวิต เพื่อการประพตติการปฏิบัติมันจะได้ติดต่อต่อเนื่อง

เราต้องรู้วิชาแห่งความเป็นมนุษย์นะ

บุญนะเป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณ ที่เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา เป็นวิชาแห่งความเป็นมนุษย์นะ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ พวกเราทั้งหลายนี้วิชาแห่งความเป็นมนุษย์ของมันจะหมดนะ

เราต้องรู้จักวิชานะ ต้องมีปัญญาสัมมาทิฐิ มีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง ต้องปฏิบัติให้ถูกต้อง เห็นคุณเห็นประโยชน์ทั้งประโยชน์ตนเองและประโยชน์บุคคลอื่น ด้วยการต่อวิชาด้วยการประพตติด้วยการปฏิบัติ

เราไม่เข้าใจ เราก็จะไปต่อวิชาตั้งแต่ภายนอกนะ วิชาภายนอกก็ต้องต่อวิชาภายในเราก็ต้องต่อไปพร้อม ๆ กัน เพื่อความสมบูรณ์ไม่ขาดตกบกพร่อง

พวกเราทั้งหลายต้องพากันเข้าใจ เรื่องมรรคเรื่องอริยมรรค

ให้เข้าใจเหมือนเรื่องต้นไม้ต้นหนึ่ง ต้นไม้ต้นนั้นรู้มัย ต้นไม้ต้นนั้นเค้าต้องได้อาหารมาจากทุกทิศทางของต้นไม้ ต้องได้อาหารมาจากทางรากทางใบทางกิ่งก้านสาขาทางยอดตลอดปริมณฑล ทั้งอากาศทั้งแสงแดดออกซิเจนต่าง ๆ ไม่ใช่ต้นไม้ต้นนั้นเค้าได้อาหารมาเฉพาะทางราก

วิชาของความเป็นมนุษย์ก็เหมือนกัน มันต้องได้มาจากความคิดคำพูดการกระทำ กิริยามารยาทอาชีพนะ ต้องให้เป็นความถูกต้องประกอบด้วยปัญญา ชีวิตนั้นมันถึงจะอุดมสมบูรณ์ ทั้งวิตามินโปรตีนเกลือแร่แร่ธาตุต่าง ๆ

เราทั้งหลายต้องเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ ให้พวกเราเข้าใจเพื่อมรรคเพื่ออริยมรรคของเราจะได้สมบูรณ์

ถ้าไม่เข้าใจนะ มรรคอริยมรรคของเราจะไม่สมบูรณ์ สมณะวิปัสสนา มันจะไม่สมบูรณ์ เพราะความไม่รู้ไม่เข้าใจของเรา

เราต้องต่อวิชาทั้งภายนอกภายในของเรา ทั้งกายวาจา กิริยามารยาททั้งอาชีพ ต้องรู้เข้าใจ เราทุกคนถึงจะเป็นผู้มีศีลเป็นผู้มีสมาธิเป็นผู้มีปัญญาที่เอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตรู้

เรารู้มัยเราเข้าใจมัย ทุกคนรู้เข้าใจในระดับทุกข์ได้ ทุก ๆ คนเข้าถึงพระนิพพาน บ้านของเราตั้งแต่ยังไม่ตายนะ

รู้เข้าใจ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายพากันมาเน้นที่ตัวเรา ประพฤติปฏิบัติที่ตัวเรา เพราะไม่มีใครมาประพฤติมาปฏิบัติให้เราได้ ต้องเน้นที่ตัวเรา พระพุทธเจ้าให้เอาหลักการอุดมการณ์ อุดมธรรมอย่างนี้แหละ

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ ท่านทั้งหลายเป็นผู้ที่ประเสริฐ เป็นผู้ที่มียุติธรรม ต้องเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พวกเราเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต พากันมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ

ชีวิตของเราก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ เป็นสุปฏิปันโน ผู้ปฏิบัติดีประกอบด้วยปัญญา เป็นผู้ปฏิบัติชอบด้วยปัญญา เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อออกจากทุกข์ด้วยปัญญา เป็นผู้ปฏิบัติสมควร ไม่มากเกินไม่น้อยเกิน เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ มั่นพอติดบพอดดีด้วยการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายต้องพากันรู้เข้าใจ เน้นการประพฤติการปฏิบัติของเรานี้แหละ เราจะได้มีการปฏิบัติติดต่อกันเนื่อง เพื่อมาต่อวิชาแห่งความเป็นมนุษย์ หยุดวิภูฏสงสารด้วยความรู้ความเข้าใจ ทำพระนิพพานให้แจ้งให้สมบูรณ์

กลับมาหาความถูกต้อง กลับมาหาศีลหาสมาธิหาปัญญา กลับมาหาพระนิพพาน คือบ้านของเรานะ ความหลงนี้ไม่ใช่บ้านของเรา

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ท่านได้เมตตาตรัสไว้ว่า

ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอน

ความยิ่งใหญ่ คือความไม่ยั่งยืน

ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือชีวิตที่อยู่ด้วยทาน ศีล เมตตา และกตัญญู

ชีวิตที่มีความดี อาจมิใช่ความยิ่งใหญ่ แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรม
ความดีเท่านั้น

การบรรยายพระธรรมคำสั่งสอนที่เป็นบริสุทธิ์คุณ เป็นกรุณาบริสุทธิ์คุณ
เป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวันนี้ก็เห็นสมควรแก่เวลา
ขอสมมติยุติไว้ ณ โอกาสนี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้
